

KELLY MORAN

Het begint
met een kus

Redwood Ridge
2

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440196

NUR 302

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met A.W. Bruna uitgevers, Amsterdam

© 2017 Kelly Moran

Oorspronkelijke titel *Tracking You*

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH

KENSINGTON PUBLISHING CORP. NY, NY USA. ALL RIGHTS RESERVED.

Vertaling Marike Groot en Sander Brink,
GrootenBrink Vertalingen

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

*Dit is voor alle meisjes die over het hoofd zijn
gezien of in het hokje van de goede vriendin
zijn geplaatst.
Liefde is mogelijk.*

Gabby Cosette streek over de eenvoudige lichtblauwe zomerjurk die ze met zorg voor deze avond had uitgekozen en probeerde niet te gretig over te komen. En niet over te geven. Dat was uit den boze.

Vanuit een zitje achterin keek ze het enige Italiaanse restaurant in Redwood Ridge rond, gerustgesteld door het feit dat het nog te vroeg was voor de gebruikelijke drukte rond etens-tijd. Deze zaak was een goede keuze. Toch? Niet zo informeel als Shooters – de bar waar zij en haar vrienden vaak kwamen – maar ook weer niet zo formeel als een van de visrestaurants waar hun kustplaatsje in Oregon mee bezaaid was. Het was iets chiquer dan even een kop koffie of een biertje pakken, maar toch straalde het geen wanhoop uit.

Legde een zitje achterin het er niet te dik bovenop? Had ze te veel make-up gebruikt? Misschien had ze haar haar moeten opsteken in plaats van het los te laten hangen?

Nee, nee. Ze ging opzettelijk voor luchtig en natuurlijk. De klanten die uit Redwood Ridge kwamen, kenden haar al haar hele leven. Het

was niet abnormaal voor haar om een jurk te dragen en zich licht op te maken. Ze stelde zich gewoon aan.

Het was alleen... nou ja, ze had al in een jaar geen date gehad. Een jaar!

Om haar zenuwen tot rust te brengen haalde ze diep adem en focuste op het roodgeruite tafelkleed. Een kaars flakkerde op de vensterbank rechts van haar, en de vlam werd weerspiegeld in het getinte glas. Daarachter was de parkeerplaats te zien, en de auto van haar date stond nog niet in een van de beschikbare vakken.

Het was dwaas om je zo druk te maken over een eerste date, vooral een met Tom. Ze had bij hem op de basisschool en de middelbare school gezeten. Zijn ouders woonden nog steeds verderop bij haar in de straat. Vreemd dat hij nooit eerder romantische belangstelling voor haar had getoond, maar deze week had hij haar plotseling mee uit gevraagd.

Maar ja, bijna iedereen in het dorp zag haar als die lieve meid van Cosette, die met iedereen bevriend was. Vandaar dat ze al een jaar geen date meer had gehad. Het was moeilijk om een man zover te krijgen dat hij erover dacht om haar te kussen, laat staan dat hij benieuwd was hoe ze er naakt uit zou zien, gezien het feit dat

ze het woord ‘platonisch’ zo goed als op haar voorhoofd getatoeëerd had zitten.

De serveerster liep naar haar toe met haar schort aan, en met een notitieblokje in de hand. ‘Zit je op iemand te wachten, snoes?’

‘Ja.’ Ze glimlachte en pakte haar telefoon, die op tafel lag. Tom kwam vijf minuten later. ‘Hij kan hier elk moment zijn.’

‘Oe. Is het een date?’ Mave zette een hand op haar mollige middel en grijnsde, zodat de kraaienpootjes rond haar ogen diepe rimpels werden. Gabby wist niet zeker hoe oud Mave was, dat wist bijna niemand, maar ze leek nooit ouder te worden dan ze was toen Gabby nog kind was.

Gabby deed haar mond open om antwoord te geven, maar Tom kwam naar haar toe lopen, om tafeltjes heen zigzaggend, en plofte neer op het bankje tegenover haar.

‘Ik kon je niet vinden bij de bar. Ik had niet verwacht dat je aan een tafeltje zou zitten.’

Het was nog vroeg, en het werd nooit erg druk in Le Italy, zelfs niet op vrijdagavond. Hoe moeilijk kon het zijn geweest om haar te vinden? ‘Geef ons nog even de tijd,’ zei hij tegen Mave, en hij wachtte totdat ze wegliep.

Tom had blond haar dat te kort geknipt was

naar haar smaak, en een smalle mond. Zijn niet heel erg bijzondere bruine ogen schoten het restaurant rond en weer terug naar haar. Hij deed geen poging zich te verontschuldigen dat hij zo laat was, en het leek alsof hij net van zijn werk was gekomen. Zijn spijkerbroek en T-shirt zaten onder de verf. Bijkomend risico van werken voor zijn vaders schilders- en dakdekkersbedrijf.

‘Dank je wel dat je met me hebt willen afspreken.’ Hij deed zijn honkbalpetje af en krabde op zijn hoofd.

Waarom klonk dat alsof het geen date was? ‘Eh... prima, hoor. Hoe gaat het op je werk?’ Haar blik daalde af naar zijn handen, die er al niet beter uitzagen dan zijn kleren. Misschien had ze toch voor Shooters moeten kiezen.

Er voelde iets helemaal niet in de haak en ze kreeg een knoop in haar maag. Niet van de zenuwen deze keer. Verward scrolde Gabby in gedachten door een gesprek van eerder deze week, toen hij zijn hond naar de dierenkliniek had gebracht waar ze werkte. Terwijl hij afrekende, had hij zich zenuwachtig omgedraaid om haar aan te kijken en te vragen of ze een keer konden afspreken.

‘Prima. Het werk gaat prima.’ Hij zette zijn pet weer op en keek naar buiten. ‘Het wordt

warmer buiten, dus het werk trekt aan.'

Misschien was hij ook gewoon nerveus. Haar spanning nam een beetje af.

Mave kwam terug en vroeg of ze iets te drinken wilden bestellen.

Tom stak zijn hand op en wuifde haar weg. 'Voor mij niet, dank je wel. Ik kan niet lang blijven. Ik ga vanavond poken met de mannen. Ik moet nog even douchen voordat ze komen.'

De geforceerde glimlach die Gabby op haar gezicht had geplakt, begon te verleppe zoals haar moeders petunia's in augustus. Wat bedoelde hij met dat hij niet lang kon blijven? En waarom zou hij op dezelfde avond haar mee uit vragen en een spelletje poker plannen? Bovendien, hij kon wel douchen voor zijn vrienden, maar niet voor haar?

Mave keek van de een naar de ander, en met een mengeling van verbazing en irritatie trok ze haar wenkbrauwen op. Ze tikte met haar pen op haar notitieblok terwijl er een dreigende stilte hing. 'Kan ik iets voor jou betekenen?' Ze focuste op Gabby en haar toon gaf aan dat ze iets moest bestellen.

'Voor mij een ijsthee. Dank je wel.' Toen de serveerster wegliep, keek Gabby naar Tom. Hij had zijn armen op de rugleuning van het bankje

gelegd en zijn benen uitgestrekt. Het aroma van eau de terpentine walmde over de tafel. ‘Dus...?’

‘O. O ja.’ Tom leunde naar voren en sloeg zijn armen over elkaar. ‘Ik waardeer het dat je bereid was me persoonlijk te spreken.’

Ze verstijfde. ‘Wat?’ Want nu kreeg ze nog sterker de indruk dat dit geen date was.

Haar lichaam werd bevangen door tegenstrijdige gewaarwordingen. Vanbinnen werd alles heel snel koel terwijl haar huid warm werd van iets waarvan ze hoopte dat het geen blos was. Haar bleke huid verraadde haar emoties altijd, en daar had ze een nog grotere hekel aan dan aan de algebra tijdens haar eerste studiejaar. Wiskunde was kwaadaardig.

Hij lachte gespannen, wat nogal hard klonk, waardoor de andere bezoekers hun hoofd naar hen omdraaiden. ‘Niet bepaald een gesprek dat je over de telefoon wilt voeren of zo, weet je wel?’

Nee. Dat wist ze niet. ‘Misschien moet je het me maar gewoon vertellen?’

Hij speelde met de strooibus van de Parmezaanse kaas en keek haar niet aan. ‘Nou, het hele dorp gonst van het feit dat Rachel en Jeff uit elkaar zijn.’

Ze fronste. Ze snapte niet wat hij in gods-

naam bedoelde. Haar oudere zus had maar een paar weken iets met Jeff gehad, wat naar Rachels maatstaven bijna een huwelijk was. Rachel vond het fijn om haar opties – en haar benen – open te houden.

Ze werd onmiddellijk verteerd door schuldgevoel over die botte gedachte, maar dat maakte het niet minder waar. Rachel en zij verschilden hemelsbreed van elkaar. Rachel was gereserveerd en sexy. Gabby was die aardige meid. Mannen verlangden naar Rachel. Het enige wat ze van Gabby verlangden, was een schouder om op uit te huilen nadat haar zus hen had afgewimpeld.

Ze wikkelde een lok haar om haar vinger om op te houden met wriemelen. ‘Ik begrijp niet wat Rachel en Jeff te maken hebben met...’ Ze kon haar zin niet afmaken, omdat ze bij god niet meer wist wat ‘dit’ moest voorstellen, en gebaarde met haar hand naar de ruimte tussen hen in.

‘Nou,’ zei hij op een schuchtere manier die ervoor zorgde dat ze met haar tanden wilde knarsen, ‘nu Rachel beschikbaar is, dacht ik dat jij misschien een goed woordje voor me kon doen?’ Hij keek met knipperende ogen hoopvol naar haar op.